

olnud, agga kuidas peäsjeda? Tallopoeg küüsis: „Kas tahhad öfeks mo jure jäda? Dues on jo pimme ja te on fant; sul peab hea asse walmistud sama. Agga, kui ehk tahhad ärramiüna, siis woid ka miüna.“

Warras kostis: „Tahhaksin kül hea melega koio miüna.“

„Noh, kuidas tahhad — Summalaga siis.“

Warras sowis perremehhele head ööd ja tahtis jure ruttoga ärramiüna, agga tallopoeg ütles: „Eks ja ei wötta ketti kaja? Egga se ei tohhi seie jäda.“

Warras, kelle palle häbbi läbbi punnaseks löi, ei tahtnud kül koggoniöste, agga tallopoeg ütles: „Si paigast mitte! Se peab selle jure jäma, mis ütlesin. Sa olled sedda wilja warrastanud ja miüna ei tahha sedda mitte taggasi wötta. Egga se warra, mis warrastud on, ei kosju mitte.“

Kül warras pallus wasto, kül ta palus andeks, kül ta töutas, ei ilmaški sedda ennam teha — agga siin ei aitnud mid-

dagi. Tallopoeg ütles: „Mul polle middagi sulle andeks anda; katsu Summalaga leppida, kedda sa olled pahhandanud. Temma ükspäinid wöib sulle sedda patto andeks anda.“

Nenda pididi warras siis kottiga ärraminne, ehk se temmal kül raske olli. Et se temmale niüid ni paljo waewa teeks, ei olnud ta tunnud egga enne sedda mitte arwanud. Agga se mis ni raskesti rõhhus, ei olnud mitte se kot wiljaga, ehk se kül ka raske koorm olli, waid se olli teine ränkus, mis temma süddame tunnistust waewas. Ta läks üöna üksi pimmedal öfel, agga süddame mõtted kaebasid teine teise peale, et ta monnikord ehmatas, sest se näistas, nago olleks teine temma kõrwas, kes temmaga räkis. Üks räkis ka temmaga, agga se ep olnud mitte inimenne, waid ellaw Summal isse.

Teisel hommikul üöna warra kopyutas legi tallopoia ukse tagga. Ta teggi lahti ja se, kes ukse tagga seisis, olli se eilne söbber.